

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ
București, Piața Valter Măcăineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578,
e-mail: cncd@cncd.org.ro

HOTĂRÂREA NR. 728
din 18.12.2008

Dosar nr.: 447/2008

Petiția nr.: 6018/21 .04.2008

Petent: C A G

Reclamat: Consiliul Superior al Magistraturii

Obiect: vechime juridică nerecunoscută în magistratură persoanelor care îndeplinesc funcția de secretar al unei unități administrativ-teritoriale

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

I.1.1. C A G , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în București, Calea Plevnei, nr. 141B, sector 6

II. Obiectul sesizării

2.1. Vechime juridică nerecunoscută în magistratură persoanelor care îndeplinesc funcția de secretar al unei unități administrativ-teritoriale.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul arată că în mod discriminatoriu art. 2 al Anexei nr. 1 la GCSM nr. 152/2006 nu nominalizează, alături de celelalte categorii de funcții cărora le este recunoscută vechimea juridică, și funcția de secretar al unei unități administrative.

IV. Procedura de citare

4.1. Procedura de citare a fost îndeplinită la data de 22.07.2008, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit prevederilor art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată. Părțile au fost absente, procedura de citare a fost legal îndeplinită.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1 Pe fond, astfel cum rezultă din petiție, petentul arată că în mod discriminatoriu art. 2 al Anexei nr. 1 la GCSM nr. 152/2006 nu nominalizează, alături de celelalte categorii de funcții cărora le este recunoscută vechimea juridică, și funcția de secretar al unei unități administrative.

5.1.2. Petentul invocă actele normative care reglementează activitatea de bază a secretarului unei unități administrativ-teritoriale și care se referă la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească pentru ocuparea acestei funcții, în speță legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, republicată, legea nr. 36/1995 privind notarii publici și activitățile notariale, legea nr. 92/1992 privind organizarea judecătorească.

Punctul de vedere al Consiliului Superior al Magistraturii

5.2.1. CSM arată că funcțiile de specialitate juridică care sunt luate în considerare la calcularea vechimii minime reglementate de lege pentru participarea la concursul de admitere în magistratură sunt expres și limitativ prevăzute în art. 33 alin 1 din Legea nr. 303/2004, între acestea neregăsindu-se și funcția de secretar de primărie.

5.2.2. În speța dată, CSM arată că funcția de secretar al unei unități administrative ar fi atras competența instituției dacă ulterior exercitării acestei funcții, petentul și-ar fi desfășurat activitatea ca judecător sau procuror. În acest sens se face trimitere la Hotărârea Plenului CSM nr. 334/2007 care privește judecătorii și procurorii care erau în funcție la data intrării în vigoare a legii nr. 303/2004 și exercitarea anterior intrării în magistratură funcția de secretar al comunei, orașului, municipiului, județului și al subdiviziunii administrativ-teritoriale a municipiilor.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Colegiul Director ia act de faptul că petentul consideră că art. 2 al Anexei nr. 1 la GCSM nr. 152/2006 nu nominalizează, alături de celelalte categorii de funcții cărora le este recunoscută vechimea juridică, și funcția de secretar al unei unități administrative.

7.1. În drept, Constituția României prevede în articolul 16 privind Egalitatea în Drepturi, la alin.1 că: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”. De asemenea, prevede în articolul 41 privind Munca și protecția socială a muncii, la alin.1 că: ”Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.”

Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat de România la 31 octombrie 1974 prin Decretul nr.212, publicat în „Buletinul Oficial al României”, partea I, nr.146 din 20 noiembrie 1974, prevede în articolul 6 că: „Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept.” Prin articolul 2, alin.2 al Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, „Statele părți, (incluzând România n.n.) la prezentul Pact se angajează să garanteze că drepturile enunțate în el vor fi exercitate fără nici o discriminare întemeiată pe pe rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau orice altă împrejurare”.

7.2. Analizând aspectele reținute în acest caz, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie

1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.3. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccherio and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Syntairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.4. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.5. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.6. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură aspectele ridicate de petent sunt de natură discriminatorie sau sunt induse distincții care au efect discriminatoriu, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.7. Colegiul Director, raportat la obiectul sesizărilor analizează în ce măsură obiectul acestora este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentei (petentului)/petenților (petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.8. Petentul sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la o situație care decurge ipso jure din prevederile Legii nr. 303/2004. Petentul arată că în calitatea sa de secretar al comunei, se află într-o categorie de personal pe

care organele abilitate au omis să o includă în rândul personalului asimilat magistraților, nerecunoscând vechimea juridică. Astfel, arată petentul, în mod cu totul inechitabil, acest act normativ omite categoria celor care au îndeplinit funcția de secretar.

7.9. Or, din acest punct de vedere, Colegiul Director, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, este de opinie că împrejurarea nașterii tratamentului ipotetic diferit, decurge sui generis din prevederile legii nr. 303/2004. În fapt, în exercitarea competențelor sale, Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță generică ce decurge dintr-un act normativ, în speță art. 86, prevedere ce instituie discriminări, în opinia petentei, prin omisiunea legiuitorului de a include o anumită categorie alături de cele prevăzute în articolul în speță.

7.10. Însă, plângerea astfel cum este formulată, nu este de natură a evidenția niciun element de fapt care ar permite, sub aspectul scopului sau efectului creat, reținerea unui comportament factual de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat direct petentei, în raport cu persoane aflate în situații analoage, din cauza unui criteriu determinat și care a avut drept consecință juridică afectarea unui drept prevăzut de lege în beneficiul său.

7.11. Colegiul Director este de opinie că adoptarea sau modificarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. Or, circumstanța tratamentului discriminatoriu invocat în cauză nu decurge dintr-o împrejurare de fapt cât decurge ipso jure din prevederile legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

7.12. În raport de plângerea formulată și susținerile petentei, în opinia Colegiului Director nu se poate reține o împrejurare ipso facto aplicată la situația particulară a petentului, ceea ce ar putea determina eventuala incidență a unui comportament de natura celor reglementate de prevederile O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sau o eventuală răspundere contravențională, după caz.

7.13. Or, astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

7.14. Corelativ obiectului petiției și raportat la discriminarea instituită, în opinia petentei, prin prevederile art. 86 din legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, Colegiul Director nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.15. De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la dispozițiile legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, inclusiv cu

privire la dispozițiile art.86, între altele prin Decizia nr. 358 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 466 din 30 mai 2006, Decizia nr. 455 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 539 din 22 iunie 2006, Decizia nr. 510 din 15 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 606 din 13 iulie 2006.

7.16. De asemenea, trebuie precizat că Hotărârea nr. 59/2007 pronunțată de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost desființată prin Sentința Curții de Apel București nr.1959 din 18 iulie 2007, instanța de contencios administrativ statuînd că C.N.C.D. și-a depășit competențele stabilite prin O.G. nr. 137/2000, republicată.

7.17. Având în vedere considerentele de mai sus și petiția, astfel cum este formulată, Colegiul este de opinie că aspectele sesizate exced competențelor CNCD. Opțiunea legiuitorului și examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor, precum și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.18. Pe de altă parte, Colegiul Director este de opinie că în materia specifică a nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să adopte puncte de vedere, reprezentând opinii cu caracter de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, cu privire la aplicarea principiului nediscriminării.

Acestă activitate trebuie înțeleasă în virtutea rolului specific îndeplinit de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și a prevederilor speciale cuprinse în O.G. nr. 137/2000, republicată, precum și în sensul dispozițiilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, a Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței (din cadrul Consiliului Europei) privind instituțiile specializate pentru combaterea rasismului, xenofobie, antisemitism și intoleranță la nivel național și a Recomandării nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale precum și a Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului.

7.19. Astfel, potrivit Directivei Consiliului Uniunii Europene 2000/43/CE, Capitolul III, art. 13 „Statele membre trebuie să desemneze un organism sau organisme pentru promovarea tratamentului egal al tuturor persoanelor, fără discriminare pe criteriul originii rasiale sau etnice...” Potrivit alin.2 al art. 13 „Statele membre trebuie să se asigure că în competența acestor organisme se include: ...- elaborarea de recomandări cu privire la orice chestiuni legate de discriminare”.

Potrivit Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței, Capitol C., lit.i. organismele specializate trebuie să aibă între competențe și emiterea de „opinii referitoare la normele de practică anti-discriminare din domeniile specifice” iar potrivit Recomandării Generale nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale, Capitol V Dispoziții comune, parag. 25 „competențele organismului specializat trebuie să includă dreptul de a monitoriza legislația și de a acorda consultanță puterii legislative și executive”. În acest sens, Memorandumul explicativ al Recomandării, la parag. 53 arată că „organismul național specializat trebuie să dețină competența de a formula recomandări autorităților executive și legislative privind ameliorarea legislației, reglementărilor și a practicii”.

Potrivit Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului, Capitolul Competențe și responsabilități, pct. 3 lit. a i) și lit. b), instituția națională trebuie să aibă competențe, între altele, în „emitere de opinii, recomandări, propuneri și rapoarte în orice chestiuni referitoare la promovarea și protecția drepturilor omului”.

7.20. În opinia Colegiului Director, dispozițiile speciale consacrate în special la nivelul Uniunii Europene, precum și a Consiliului Europei și a Organizației Națiunilor Unite, în materia instituțiilor specializate în domeniul drepturilor omului și în mod deosebit în domeniul nediscriminării, au fost receptate de legiuitorul român, prin legea nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006 care transpune prevederile Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L303 din 2 decembrie 2000.

7.21. Potrivit art. 16 din O.G. nr. 137/2000, republicată „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată *garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte*”. Potrivit art. 18 alin.1 „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, *precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării*”. Iar potrivit art. 19 (1) În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii: a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării”.

7.22. Or, în interpretarea coroborată a prevederilor art. 16, art. 18 și art. 19 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director este de opinie că, lato sensu, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării are atribuții de natură a justifica formularea unor puncte de vedere, opinii sau recomandări, cu caracter de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, circumscrise analizei principiului nediscriminării.

7.23. Din perspectiva emiterii unui astfel de punct de vedere, sub aspectul principiului nediscriminării relativ la prevederile art. 86, Colegiul Director este de opinie că nu ar putea fi reținută incidența principiului egalității.

7.24. Colegiul reține că potrivit legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 86: „Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar, procuror financiar inspector, consilier și consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, cadru didactic în învățământul juridic superior acreditat, jurisconsult, consilier juridic, ofițer de poliție judiciară cu studii superioare juridice, expert criminalist cu studii superioare juridice, autorizat potrivit legii, personal de probațiune cu studii superioare juridice sau care a îndeplinit funcții de specialitate juridică în Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române, Institutul Român pentru Drepturile Omului, în Parlament sau în aparatul acestuia ori în cadrul Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi, Consiliului Legislativ”.

7.25. Pentru a ne găsi în situația unei discriminări trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Astfel, corelativ obiectului petiției, trebuie analizată incidența ori neincidența în câmpul unor categorii de persoane plasate în situații analoage sau comparabile. (vezi infra parag. 7.2., 7.3., 7.4.) Or, raportat la situația petentei și ipoteza prevederilor art. 86, astfel cum rezultă din teza întâi a articolului în speță, observăm că legiuitorul are în vedere perioada în care o anumită categorie socio-profesională a desfășurat activități determinate pe care legiuitorul le asimiliează sui generis vechimii într-o profesie specifică.

În acest sens, art. 86 prevede: „Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcția...”. Rezultă, astfel fără echivoc, că legiuitorul are în vedere categoria expresis verbis prevăzută de lege, în speță „judecătorul, procurorul, personalul de specialitate prevăzut la art. 87 alin. 1 sau magistratul-asistent”. Subsecvent, corelativ exercitării funcției expres prevăzute de art. 86, se dispune ca perioadă în care s-a îndeplinit anterior o anumită funcție, constituie vechime în magistratură.

7.26. Or, este evident că beneficiul recunoașterii vechimii în magistratură vizează stricto sensu persoana care este judecător, procuror, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistrat-asistent și care anterior îndeplinirii acestei funcții a desfășurat activități de genul celor prevăzute în art. 86, în speță: „judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar, procuror financiar inspector, consilier și consilier de conturi în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, cadru didactic în învățământul juridic superior acreditat, jurisconsult, consilier juridic, ofițer de poliție judiciară cu studii superioare juridice, expert criminalist cu studii superioare juridice, autorizat potrivit legii, personal de probațiune cu studii superioare juridice sau care a îndeplinit funcții de specialitate juridică în Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române, Institutul Român pentru Drepturile Omului, în Parlament sau în aparatul acestuia ori în cadrul Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi, Consiliului Legislativ”

7.27. Astfel, din perspectiva incidenței raportului de analogie sau comparabilitate, situația petentului nu cade în domeniul de aplicare al art. 86 devreme ce nu îndeplinește funcția de judecător, procuror, personal de specialitate sau magistrat asistent astfel încât vocația la recunoașterea vechimii în magistratură pentru perioada în care a desfășurat activități de secretar al unității administrativ-teritoriale să se nască în beneficiul său. Având în vedere faptul că ipoteza art. 86 vizează o categorie socio-profesională determinată stricto sensu de legiuitor iar petentul nu îndeplinește funcția incidentă acestei categorii reglementate de art. 86, Colegiul este de opinie că în speță nu poate fi reținut raportul de analogie care poate declanșa analiza elementelor subsecvente ale discriminării, în speță testul justificării. Neexercitând nici una din funcțiile prevăzute de ipoteza art. 86 teza întâi (judecător, procuror, personal de specialitate sau magistrat asistent) situația petentului nu este de natură a declanșa recunoașterea vechimii în magistratură pentru perioada în care a îndeplinit funcții juridice, spre exemplu cea de secretar al unității-administrativ teritoriale.

7.28. De altfel, în același sens, prin hotărârea nr. 334 din 25 aprilie 2007 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a dispus că judecătorii și procurorii care erau în funcție la data intrării în vigoare a legii nr. 303/2004 și exercitaseră anterior intrării în magistratură funcția de secretar al comunei, orașului, municipiului, județului și al subdiviziunii administrativ-teritoriale a municipiilor („secretar de primărie”)... perioada în

care au ocupat aceste funcții constituie vechime în magistratură, aceștia păstrând, în temeiul art. 104 alin.1 din legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vechimea dobândită potrivit reglementărilor în vigoare. Potrivit reglementărilor anterioare, timpul cât o persoană, licențiată în drept sau în drept economic-administrativ, îndeplinea o funcție de conducere ori de execuție, de specialitate juridică în cadrul organelor administrației publice se consideră vechime în magistratură”.

7.29. Această împrejurare reprezintă expresia principiului egalității, astfel încât instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară egalității. Curtea Constituțională prin deciziile sale recente s-a pronunțat statuând în mod constant în jurisprudența sa că „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (vezi în acest sens Curtea Constituțională, spre exemplu, Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. soluționarea obiectului petiției nu este de competența CNCD;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA - Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 30.12.2008

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

